

[Indenrigsministeren]

ver resultatet, at staten vil komme til at spare på kommunernes bekostning, men det er realistisk at sige, at der her er tale om et problem, som samlet for det danske samfund vil medføre større udgifter, og det, vi derfor skal diskutere, er, i hvilket omfang forøgelsen af udgifterne bør være en statsudgift, og i hvilket omfang det måtte være rigtigt at lade en del være en kommunal udgift.

Jeg regner med, at vi vil være i stand til at præsentere et regnestykke, et skøn, for folketingsudvalget, der fortæller, hvilken opgørelse af dette økonomiske mellemværende vi er nået frem til i enighed.

Jeg må indrømme, at jeg ikke har set materiale, der viser det, som fru Grethe Fenger Møller nævner, nemlig at martspakkens gennemførelse skulle medføre en stigning i den kommunale beskatningsprocent på gennemsnitlig 0,8–0,9. Jeg har set oplysninger gående ud på, at den almindelige udvikling sammen med martspakken kan medføre stigninger af den størrelsesorden, men ikke martspakken isoleret. Det er imidlertid nok en sag, der mere egner sig for dokumentation i udvalget.

Det er nævnt af flere ordførere, bl. a. hr. Taanquist og fru Ebba Strange, at det er vigtigt, at der stadig gøres en særlig indsats for at skaffe kvinder i arbejde. Jeg vil gerne allerede nu give tilsagn om, at vi mindst lige så stærkt, som vi har gjort det tidligere, vil gøre opmærksom på, at der er et særligt problem for unge kvinder og for kvinder i det hele taget, når det drejer sig om at skaffe sig varig beskæftigelse.

Jeg skal også gerne, i det omfang materialet findes, allerede på nuværende tidspunkt i udvalget redegøre for, hvordan udviklingen har været i indsatsens fordeling mellem kvinder og mænd, eller rettere sagt, hvordan det har virket i praksis, for det er jo sjældent, at der er en meget klar opdeling, hvor man siger: dette er en ren mandeindsats, og dette er en ren kvindeindsats. Men vi kan i hvert fald fortælle noget om nogle udviklingstræk, håber jeg, og jeg håber også, at de vil vise sig at være positive, eller rettere sagt, jeg er nogenlunde sikker på, at det vil vise sig, at udviklingen går i den retning, som de to ordførere har efterlyst.

Fru Ebba Strange spørger derudover, om der er tale om en udligning på amtsbasis eller på landsbasis. Det er på landsbasis. Det

ville ikke være tilfredsstillende, hvis det var en udligning på amtsbasis.

Andre ordførere har også spurgt, hvordan vi forestiller os at denne udligningsordning nærmere skal se ud. Det er tanken, at udligningen skal ske for halvdelen af det pligtige beløbs vedkommende, altså ikke det fulde beløb, men halvdelen og i forhold til den belastning, ungdomsarbejdsløsheden er i de enkelte kommuner.

Jeg håber ikke, det fører det resultat med sig, at man i en kommune, som er i den lykkelige situation, at man har forholdsvis få arbejdsløse og derfor netto skal aflevere noget til andre kommuner, vil sige: så sætter vi vores indsats for de hjemlige unge arbejdsløse ned. Den kommune er jo en begunstiget kommune i sammenligning med de andre kommuner, og den bør derfor efter min mening gå over det pligtige beløb og opretholde sin egen aktivitet, selv om den gennem udligningsordningen bliver tvunget til at aflevere en del af beløbet til andre kommuner, der er i en betydelig vanskeligere situation. Men jeg skal gerne i udvalget redegøre nærmere for de virkninger, som man frygter udligningsordningen måtte have.

Fru Lone Dybkjær spørger, hvorfor man ikke har foreslået en udligning over bloktilskuddene. Nu er dette jo et lovforslag, der går ud på at præcisere den særlige kommunale økonomiske forpligtelse. Det er det første, jeg gerne vil sige.

Det andet er, at hvis man forestillede sig, at man i stedet for f. eks. at forlange beløbet fordoblet tog et beløb ud af bloktilskuddene og fordelte det efter de almindelige kriterier, ville det ikke tjene noget formål, for så skulle man fordele det efter kriteriet »unge arbejdsløse« i de forskellige kommuner. Jeg tror ikke, man på samme måde ville føle, at det var en opfordring til et politisk, medmenneskeligt medansvar, hvis man lavede ordningen på den måde. Teknisk set tror jeg godt det kan lade sig gøre at klare det på den måde, men her vil jeg gerne erindre om det, jeg startede med at sige, nemlig at jeg tror, det er umådelig vigtigt, at det af lovgivningen fremgår, at der også er et økonomisk medansvar for de enkelte kommuner. Jeg vil imidlertid gerne diskutere de tanker, som fru Lone Dybkjær har givet udtryk for, i udvalget og svare på spørgsmål i den anledning, men